

Den hemliga lärans andra grundsats

Andra grundsatsen

Den eviga tillvaron av världsalltet i dess helhet såsom ett obegränsat plan, är periodiskt tummelplatsen för otaliga världssystem, som uppstår och försvinner oupphörligt, och kallas de sig manifesterande stjärnorna eller evighetsgnistorna. "Pilgrimens evighet är såsom ett blinkande av Självtillvarons öga", säger Dzyans bok. Världarnas uppstående och försvinnande liknar tidvattnets regelbundna stigande och fallande. [1]

1: I det andra påståendet sägs att *Parabrahman* eller *det Gränslösa rummet* periodvis är en "lekplats" för otaliga världssystem. I Den Hemliga Läran (DHL) beskrivs det med poetiska ord som att "den Stora Modern" föder otaliga universa och av den anledningen kallas *Parabrahman* för "det kosmiska skötet." Världar framträder och försvinner utan en tänkbar början eller ett tänkbart slut, som evighetsgnistor.

Varje framträdande av ett universum är en utandning i ett stort andetag. Varje inandning är ett universums försvinnande från de lägre till de högre planen. Denna cykliska process av in- och utandning, av orsak och verkan, pågår i evighet. Det är naturens stora lag.

Ändlös upprepning

2: Läran om cykler är av yttersta vikt för förståelsen av DHL. De ändlösa upprepningarna av en *manvantara* och en *pralaya* vare sig de är stora eller små, är alla cykliska. En människa är en cykel, liksom en atom eller en galax eller ett universum. Naturen upprepar sig ständigt och oändligt överallt. Vi kan följa denna lag i varje del av naturen: Vi ser hur denna stora lag verkar i tidvattnets ebb och flod, i dagar och nätter eller i liv och död. Vi föds, vi lever våra liv från barndom till ålderdom och försvinner från denna jord, bara för att återvända. Döden är ett försvinnande från det synliga till det osynliga. Efter en viss period av vila kommer både människor och alla universa att manifesteras (framträda) igen från det för oss osynliga till det synliga. Det är genom döden och födelsen som vi förändras, utvecklas och växer. Stora civilisationer kommer och går. Slutet på en rotas är början på en ny. Slutet av en cykel i naturen är början på en ny.

DHL säger att vi kan jämföra vårt hjärtas rytmiska slag och pumpande av blodet genom de olika venerna i vår kropp med att solen är solsystemets hjärta. *Under den manvantariska solperioden (eller sollivet) försiggår sålunda en regelbunden cirkulation av livsflöde genom vårt solsystem, vars hjärta är solen. Detta kan liknas vid blodcirkulationen i människokroppen, i det att solen lika rytmiskt som människohjärtat drar sig samman vid varje pulsslåg. Men i stället för en omloppstid som kan räknas i sekunder behöver solens blod tio år för att cirkulera. (2)*

Läran om cykler gäller för skapelsen av universum såväl som för människans inkarnation. Det finns bara en lag, och denna lag råder i det stora såväl som i det lilla. "Som ovan, så och nedan" är ett välkänt ockult axiom. Det teosofiska emblemet ormen som biter sig själv i svansen används som symbol för denna cykliska process, även känd som lagen om ständig förnyelse. *Vårt universum är endast ett bland ett oändligt antal sådana, vilka alla är "nödvändighetens söner", emedan de är länkar i den stora kosmiska kedjan av världar. [3]*

För varje universum som manifesterar sig fanns det ett tidigare universum, som i sin tur var en inkarnation av ett ännu tidigare och så vidare. Varje universum är alltså effekten eller resultatet av ett tidigare universum och är orsaken till nästa. Detsamma gäller för människan. Varje människa är barn av ett tidigare liv eller många liv. Kort sagt, varje orsak ger en effekt och denna effekt blir omedelbart en ny orsak och detta pågår i evigheters evighet, utan tänkbar början eller tänkbara slut. *Varje universum finns såsom en följd i förhållande till sin föregångare och såsom en orsak i förhållande till sin efterföljare.*

Samtidigt som ett universum kommer till stånd i någon del av den oändliga rymden, så går ett universum ur tillvaron i en annan del av den oändliga rymden. Ett konstant kommande och gående, eller in- och utandning, från *pralaya* till *manvantara* och återigen till *pralaya*.

Man skulle kunna jämföra detta eviga kommande och gående av olika universa med bildandet av luftbubblor när vi kokar vatten. Luftbubblor uppstår för en kort tid och försvinner sedan igen. Föreställ dig att varje bubbla representerar tillkomsten av ett universum under kort tid och sedan försvinner igen. Tillkomsten av dessa universa i vår tidrymd kan vara i miljontals år, men i evighetens "tidrymd" är uppkomsten av dessa universa kanske lika kort som en luftbubbla. Vattnet skulle kunna utgöra det gränslösa Alltet, den kosmiska livmodern, *Parabrahman*. Vi kan inte skilja bubblorna från vattnet, och utan vatten blir det inga bubblor. På samma sätt kan vi inte separera tillkomsten av ett universum från det "kosmiska skötet", *Parabrahman*.

Inandningen

3: Vad händer när det är dags för ett universum att försvinna eller gå in i *pralaya*, som betyder upplösning? Exakt samma sak som när en människa dör. Vid inledningen till en kosmisk *pralaya* försvinner universum gradvis från de lägre synliga planen och upplöses i de högre osynliga planen. Insamlingen (eller indragningen) av alla de lägre kosmiska planen med sina invånare, som utgör dessa plan, sker nerifrån och upp. Först kommer det lägsta planet, följt av insamling (indragning) av det näst lägsta planet, och detta fortsätter tills det högsta kosmiska planet uppnås. Alla monader eller de olika hierarkier som utgör de olika kosmiska planen, kommer att åter samlas in i den kosmiska monaden, *Paramatman*, eller det första Logos. De olika andliga principerna som fanns i det tidigare universat dras således tillbaka in i de högre andliga sfärerna genom magnetisk attraktion.

På grund av att *Paramatman* – eller det första Logos – har dragit in i sig allt som fanns, innehåller den nu alla de andliga energierna från det förflutnas manifestationsperiod. Efter att denna process har slutförts börjar Logos tillsammans med alla andliga frön, som är en hel armé av tidigare utvecklade varelser, sin *para-nirvaniska* existens inom *Parabrahmans* sköte, eller tills den "Stora Modern" återigen föder.

En sak som är viktig att nämna är detta: Från vår synpunkt liknar *pralaya* eller inandningen en sorts död för både universum och människan. Men med tanke på de andliga planen i universum och i människans fall det reinkarnerande egot, betyder det frihet. Orsaken är helt enkelt denna: det andliga och intellektuella tillståndet kommer att vara som störst när de lägre principerna är indragna och därmed oförmögna att begränsa de högre principerna.

I universums fall beror detta på att en del av de kosmiska elementen i de lägre delarna av universum, den lägre "fyrfalden" så att säga, är på efterkälken, eftersom de inte kunde förena sig med de högre mera andliga planen vid tidpunkten för tillbakadragandet.

Orsaken till detta är helt enkelt att vibrationerna är för grova. De lägre elementen faller i en djup sömn som varar lika länge som hela *maha pralaya*. De finns kvar som frysta "istappar" i rymden, och samlas igen genom magnetisk attraktion av den kosmiska monaden (*Brahman*) för att bygga det nya universat. När det är dags för ett nytt universum att utvecklas, används samma kosmiska element (*mahabutas*) från den föregående manvantaran igen.

4: Exakt samma sak gäller för människan, men naturligtvis i en mycket mindre skala. Vid tidpunkten för en människas dödsfall sönderfaller följaktligen den enhet som håller samman kroppen, då de högre principerna lämnar kroppen. Resultaten av människans tankar, begär, känslor, förhoppningar och ambitioner som samlats under jordelivet inplanteras i hennes väsen, i hennes aura, av människan själv, och bildar hennes begärskropp efter döden. Attributen (*skandhas*) förblir vilande under dödstillståndet, men kommer tillbaka till livet när inkarnationsprocessen sker. Våra *skandhas* (eller tankedepositioner) går aldrig förlorade; de väntar på oss på tröskeln till *devachan*. De finns kvar som frysta "istappar" i rymden, och samlas igen, genom magnetisk attraktion av det reinkarnerade egot för att bygga den nya personligheten. Personligheten, som hon skapar genom tankeprocesser, bildar faktiskt samtidigt sina attribut och tendenser inför nästa inkarnation på jorden. När vi reinkarnerar använder vi samma material och bygger våra nya kroppar av samma livsatomer som i vår föregående inkarnation.

Vid separationen av den högre triaden (*atma-buddhi-manas*) ifrån *kama-rupa*, eller begärskroppen, dras enbart de mest andliga och mest utvecklade intellektuella egenskaperna som en lysande strålgans in i det reinkarnerade Jaget (eller *kausalkroppen*). Endast de andliga och intellektuella ambitionerna, vilka sänds från *kama-manas* till *buddhi-manas*, kan assimileras av det gudomliga egot.

Det är denna andliga arom, den sanna andliga människan, som blir *devachani*, (*devachani* betyder, "den som kommer till ett lycksaligt rike"), vilket naturligtvis är det mänskliga egot, som nu vilar i famnen på det reinkarnerade Jaget.

Det reinkarnerande egot, som nu är fritt från all jordisk förbindelse, kan fortsätta på sin evolutionsväg genom de olika högre världarna, de yttre sju planetkedjorna, på egen hand.

Här lämnar det reinkarnerande egot vehiklar (principer) på olika planeter i syfte att de högre principerna ska kunna främja den evolutionära utvecklingen.

En av de vackraste lärorna inom teosofin är att världar precis som människan är underkastade samma lag om födelse och död. Ett universum är en organism som vilken organism som helst och är därför underordnad samma universella lag. Ju mer vi förstår vår esoteriska filosofi och ju djupare vi går in i dess mysterier, desto mer inser vi att lagen om analogi råder i hela DHL.

Utandningen

5: Vi har i korta drag beskrivit inandningsprocessen. Men låt oss nu ta en närmare titt på utandningsprocessen. När det är dags för manifestationen att återigen ta sin början, och den kosmiska *pralayan* – eller vad som är känt i DHL under namnet "de sju evigheterna" – är på

väg att ta slut, äger den exakt omvända processen rum. Vad som tidigare invecklades kommer nu att utvecklas uppifrån och ner, så att säga. När det tidigare universat avslutade sin manifestationsperiod, samlade det ihop sig självt och allt som fanns nedanför, som en bokrulle. De karmiska fröna från föregående universum, som avslutat sin *manvantara*, ligger fortfarande vilande i det gränslösa rummet, *parabrahman*. När det är dags för manifestationen att starta igen, (som faktiskt är ett slags andlig död för kosmos), väcks de sovande elementen från den tidigare manvantaran till liv igen. Det sker genom en stark inre längtan.

Det är den gudomliga gnistan, den inre impulsen, som längtar efter att kunna uttrycka sig. Ett universum kommer till stånd på grund av sin egen inneboende kraft. Det är varken parabrahman eller gud som producerar ett förkroppsligande av ett universum eller reinkarnationen av en människa. Det är den inre längtan som väcker de inre latent krafterna till verksamhet, vilket resulterar i materiens nedstigande genom de olika kosmiska planen. Längtan efter manifestationen är en universell, kosmisk önskan att utvecklas, för att få fram det som finns inuti.

Detta är mycket betydelsefullt. Ty de element, som vecklas ut i början av en ny *manvantara*, är den exakta reproduktionen av föregående *manvantara*, när den tog slut. Så det nya universat är resultatet av det föregående, och detsamma gäller för människan, som vi har förklarat tidigare.

Manifestationen av både ett universum och en människa fungerar på samma sätt, genom att varje princip vecklas ut uppifrån och ner tills vi har en sjufaldig enhet.

Brahman – det kosmiska fröet

När det gäller ett universum uppstår en punkt eller första orsak inom det gränslösa rummet. Denna första orsak är som ett frö, ett ursprungscentrum. Det kosmiska fröet kallas för *Brahman* eller vårt universums ledare, vår högsta monad, eller *Monadus Monadum*. Den högsta Monaden är Fadern, *Brahman* "enhetstalet", källan till allt och orsaken till all existens.

Inom detta kosmiska frö finns hela planen för ett kommande universum och är stämplat på varje atom av materia. Hela manifestationen kommer att utvecklas enligt denna gudomliga plan. Det är en universell lag att varje enhet som kommer till stånd måste följa den universella planen.

Men i början av uppkomsten av första Logos, vår högsta monad, finns ännu ingen yttre verksamhet. Det finns inte heller någon differentiering eller separation av ursprunglig kosmisk materia, *mulaprakriti*. Manifestation kan endast ske tvåfaldigt, alltså positivt och negativt, manligt och kvinnligt, etc. Detta är en av anledningarna till att första Logos nämns i DHL som "ömanifesterat". DHL förklarar det så: "En punkt eller den första orsaken uppstår i det gränslösa rummet." Punkten kallas också för "det kosmiska fröet" och innehåller hela universum, liksom ett ekollon innehåller en hel ek. Detta är den första bubblan på ytan av en gränslös homogen substans, eller utrymme, bubblan för differentiering i sitt begynnande skede.[4].

När första Logos vaknar ur sin *paranirvaniska* vila omger det sig med en slöja av andligt ljus, en nebulosa. Denna nebulosa kallas på sanskrit *pradhana*. Den innehåller alla livsfrön från föregående *manvantara* och kallas därför också för "den kosmiska modern". Men *Brahman*

och dess slöja *pradhana* är inte två olika saker. *Brahman* kan betraktas som medvetandets sida och *pradhana* som materiens, formens, sida.

Pradhana är så att säga formens, vehikelns, sida av *Brahman*. Vid uppkomsten av andra Logos, från första Logos, finns det fortfarande ingen yttre manifestation, eftersom ande-materia inte har separerats ännu. Det är en av anledningarna till att andra Logos går under namnet *ande-materia*, inte ande och materia, utan *purusha-prakriti*.

Det är inte förrän en manifestation av tredje Logos, eller *Mahat*, äger rum som separationen av ande-materia och differentieringen börjar.

Andra Logos frambringar det tredje Logos. Vi skulle kunna säga att andra Logos fungerar som en brygga mellan första Logos och tredje Logos.

Många namn har getts tredje Logos. I hinduismen kallas tredje Logos för *Brahma*, i detta fall är det tänkt som en reproduktion av *Brahman*, det första Logos. Andra namn är *sonen*, *det kosmiska sinnet* (mind), eller *Mahat*, som är roten till allt individuellt medvetande eller *Den stora världsarkitekten*. I människans fall kan vi jämföra tredje Logos med manas, sinnet, (mind).[5]

Med utvecklandet av tredje Logos från första och andra Logos har det evolutionära utflödet (emanationen) uppnått sin tredje etapp. Det är här som tid och rum börjar! Det är i detta tredje steg som de otaliga hierarkier börjar, vilka utgör och bildar vårt kosmos.

6: Tredje Logos, *Brahma*, *Mahat* och emanationen av de sju kosmiska planen

På toppen av varje hierarki, universum eller människa, finns det en härskare/ledare/chef eller Ö.B. över denna hierarki, som är en sjufaldig monad. Varje sådan monad är ett centrum av medvetande och en gudomlig sjufaldig enhet till sitt väsen.

Det är från tredje Logos eller *Brahma* som alla de andra sex kosmiska hierarkierna eller principerna flödar ut, och var och en av dessa principer eller hierarkier har arbete att göra vid byggandet av universum. Var och en av dessa sex återstående principer som flödar ut från den sjunde principen arbetar enligt sina egna individuella egenskaper och impulser som förvärvats under föregående *manvantara*. Med andra ord, när dessa principer börjar sitt arbete på de olika planen från det gudomliga till det fysiska, tar var och en av dessa sex principer eller hierarkierna upp sitt eget arbete, sin egen uppgift, enligt sin egen karma. Utflödet (emanationen) börjar från toppen: från det högsta kosmiska elementet utvecklas alltså nästa efterföljande element.

Varje "ledare/chefsmonad" för en hierarki föder sina egna "barn", sina egna monader, d.v.s. de sex återstående principerna. Dessa "monadbarn" bygger nästföljande lägre plan. De sju principerna är nu de sju typerna av "ting" som universum består av.

Den högre delen är den medvetna sidan; den lägre delen är den vehikelsida genom vilken medvetandet uttrycker sig. Dessa kosmiska, elementära principer är i själva verket många monader. Dessa monader bygger inte enbart de olika kosmiska planen, de ÄR de olika kosmiska planen. "Vi får inte förvilla våra sinnen med att tänka att de sju principerna är en sak och monaderna något annat, vilka fungerar genom principer, som är avskilda från dem. Det är fel". [6].

Ett universum består precis som människan av sju kosmiska plan och varje plan består i sin tur av monader, som tillhör detta specifika, kosmiska plan. Eftersom det finns sju olika kosmiska plan, så finns det sju olika klasser av monader. Alla dessa klasser av monader **ÄR** dessa olika plan med alla sina levande varelser. Några av de högst utvecklade monaderna är vad som kallas *dhyān chohaner*, medan andra mindre utvecklade monader kan tillhöra människo- eller djurriket, och så hela vägen ner till de lägsta, elementära rikena.

Tredje Logos (*Brahma*) utvecklar inifrån sig själv en armé av mindre utvecklade monader. Med mindre utvecklade monader menar vi inte mindre till sitt väsen, utan i sin andliga utveckling. Anledningen till detta utflöde av mindre utvecklade monader ur de högre utvecklade är, att de mindre andligt utvecklade monaderna inte kan manifesteras i de högre världarna, eftersom de vibrerar med en lägre frekvens. Dessa så kallade "mindre monader" kommer att bli byggare av nästa mindre utvecklade hierarki.

Låt oss för enkelhetens skull kalla den första (högsta) monaden, som är sjufaldig, för A. Monaden A kommer att ge upphov till de kommande sex monaderna, där nästa monad kan kallas B. Monaden AB kommer då att ge upphov till nästa monad, här kallad C. Nu kommer ABC att ge upphov till nästa monad, som vi kan kalla för D. Nu har vi ABCD, som kommer att ge upphov till E, osv.... tills vi har alla de sju monaderna (eller elementen) för att bygga universums struktur med alla sina kosmiska plan och underplan. Med andra ord: ur den första, högsta monaden A, (det gudomliga) föds allt som är – en galax, ett solsystem eller en människa.

Så som processen utspelar sig kan vi se att varje monad (element) inte bara innehåller sin egen essens, sina egna dominerande egenskaper, (*swabhava*), utan också är en bärare (*vehikel*) av alla de olika föregående monadiska essenserna och de som följer efter den.

Dessa kosmiska monader eller element går under namnet *mahabhūta*. Ordet *mahabhūta* innebär stora "före detta". Så nu kan vi förstå att de olika kosmiska monaderna bli universums byggstenar. Var och en av de sju kosmiska monaderna utvecklar inifrån sig själv en sjufaldig hierarki, och denna hierarkienhet är vad vi kallar ett kosmiskt plan.[7] Således försiggår ett utflöde (emanation) av de lägre monaderna från de högre på ett hierarkiskt sätt.

Fullständig överensstämmelse

[7] De sju kosmiska principerna kan givetvis jämföras med bildandet av människans konstitution. "*En bra motsvarighet till världens struktur kanske finns i bildandet av en mänsklig varelse. Här har vi en sjufaldig enhet bestående av ämnen och krafter, som vi ifråga om världens struktur kallar plan. De sträcker sig från det gudomliga till det fysiska och varje klass är en stor armé av livsatomer, som leds av dess chef-monad. Men alla delar av människans konstitution samarbetar för att producera den sjufaldiga människan. Solsystemet är, precis som människan, en enhet som har sin egen individualitet.*" [8] (G.D. Purucker: *Fountain Source of Occultism*. P225-6).

Människans sju principer interagerar mer eller mindre på samma sätt som de kosmiska principerna gör. De sju principer som bildar människan – *atma, buddhi, manas, kama, prana, linga-sarira, sthula-sharira* – är identiska med de sju principerna i vårt kosmos. Men om man jämför dem med universums struktur kallas de för kosmiska plan. [9]

Allt i naturen fungerar enligt samma principer. Det finns bara en lag. Både universum och människan är sjufaldiga, levande, lärande enheter som utvecklas, även om de skiljer sig i storlek. De utvecklas enligt samma lag.

Härav framgår tydligt viken fullkomlig likhet som råder mellan naturprocesserna inom världsalltet och hos den individuella människan. Den senare genomlever sin livscykel och dör. Hennes högre principer, vilka motsvarar de kretsande monaderna vid utvecklingen av en planetkedja, ingår i devachan, som motsvarar det nirvana- och vilotillstånd som inträder mellan två kedjor. Människans lägre principer upplöses med tiden och återanvänds sedan av naturen för att bilda nya mänskliga principer; samma process upprepas även vid världarnas upplösning och bildande. Denna överensstämmelse ger alltså den säkraste vägledningen för hur man ska uppfatta de ockulta lärorna. [10]DHL.d.1 s.194.

Det finns bara ett medvetande; Det finns ingen åtskillnad mellan ett medvetande och ett annat medvetande, ingen åtskillnad mellan de olika världarna eller de kosmiska planen eller mellan människan och universum – allt är ett. [11]

Detta leder oss till den tredje grundsatsen.

För att se bild [klicka på länken](#)

Referenser:

- [1] DHL d1.s.46.
- [2] DHL d1.s.568
- [3] DHL d1 s70
- [4] HPB Collected Writings 12 Sid:
- [5] Meeting at Landsdown Rd. nr2
- [6] CW 12 instr.3 Sid. 648.
- [7] G.de Purucker Fountain Source of Occultism p.224-226
- [8] G.D. Purucker: Fountain Source of Occultism.P225-6
- [9] CW 12 p648-9.
- [10] DHL.d1 s.194.
- [11] CW 12 Sid 648

Förlaringar på Teosofiska termer: G.de Purucker. ”Ockult Ordbok”

Atman: den högsta delen av människan – *Jaget* eller rent medvetande. Atman är sammanlänkad med buddhi, liksom buddhi är sammanlänkad med manas.

Buddhi: kommer av en sanskritrot *budh* vanligen översatt med *att upplysa*. Buddhi är inom människan den princip som förläner henne andligt medvetande.

Buthas: ett ord som betyder *har varit*, väsenheter som ha levt och gått hädan. (Maha buthas är kosmiska väsen som har varit, ordet mahabhuta innebär stora ”före detta”.)

Brahman: ett ord som betyder *utvidgning*. Det är den del av det himmelska väsendet som först börjar manifestationen, utvidgningen av den ende till de många.

Brahma: ett ord vars rot *brih* betyder utvidgning. Det betecknar den andliga energi-medvetande sidan hos vårt solsystem..

Devachan: ett sanskrit-tibetanskt ord där *deva* betyder *gud* och *chan* betyder *land*. Det är det tillstånd mellan jordeliven som den mänskliga monaden inträder i och där den vilar i sällhet och ro. *Devachani* betyder "den som kommer till ett lycksaligt rike".

Dhyan-Chohaner: ett ord sammansatt av sanskrit och tibetanska som betyder *meditationens herrar*, kosmiska andar eller planetandar.

Kama: sanskritord som betyder *begär*.

Kama Rupa: ett sammansatt sanskritord där *kama* betyder *begär* och *rupa* betyder *kropp*.

Linga- sarira: ett sanskrit ord som betyder *modell*, vanligen kallad *astralkroppen*.

Logos: ett grekiskt ord som betyder *ord*.

Manvantara: ett sammansatt sanskritord som betyder mellan *två manuer*. En manvantara är verksamhetsperioden mellan *två manuer*. I varje sådan period finns en rotmanu vid evolutionens början och en frömanu vid dess slut.

Manas: ett sanskritord som betyder *att tänka, att reflektera* – kort sagt mental verksamhet.

Mahat: är ett tekniskt uttryck inom det brahmanska systemet och är *fader-moder* till manas.

Mulaprakriti: ett sammansatt sanskritord *mula-rot, prakriti-natur*, alltså rotnatur.

Paramatman: *ursprungs-Jaget* eller *Jaget bortom Brahman* eller universell Ande-själ. Ett sammansatt sanskrituttryck som betyder den högsta eller universella atman. Det högsta Jaget eller hierarkins spets, källan till *det kosmiska Jaget*.

Parabrahman: Ett sanskritord som betyder *bortom, utöver Brahman*.

Pralaya: ett sanskritord som betyder *att upplösa*. Vanligen tolkas det som ett tillstånd av ro. En Mahapralaya är en "stor" pralaya mellan två Manvantaror. Det kallas också "Brahmans stora natt", en period av "kosmiskt vilande."

Paranirvana: Ordet betyder *bortom nirvana*. Det finns olika grader av nirvana. När det gäller universums *paranirvana*, står det för det tillstånd som inträder i slutet av en manvantara.

Pradhana: detsamma som *Mulaprakriti*.

Prana: att andas. Vanligen översätts det som *liv, att leva*.

Purusha: ett sanskritord som betyder *människa, den ideala människan, som med prakriti, eller naturen, innefattar alla den manifesterade tillvarons sjufaldiga, gradvis fortskridande serier*.

Prakriti: ett sammansatt ord där *pra* betyder *framåt* och *kriti* betyder att *göra*. *Purusha* kallas vanligen ande och prakriti slöja eller hölje.

Shtula sarira: *Shtula* betyder *grov* och *sarira* betyder *form* och avser vanligen den fysiska kroppen.

Swabhava: ett sammansatt sanskritord som betyder *själv-blivande*.